

Arrest

nr. 138 282 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Dhillow origine. U bent geboren op X te X, waar u samen met uw gehandicapte vader, moeder en oudere broer U. woonde. Uw familie had een boerderij en wat grond, die door uw broer bewerkt werd. 5 à 6 jaar geleden deed K., een rijke grootgrondbezitter uit het dorp, een bod op een stuk grond in het bezit van uw familie. Hij wilde deze grond omdat hij gunstig gelegen was, naast de grote weg. De geboden prijs was echter veel te laag, waardoor uw vader weigerde te verkopen.

In september 2012 kreeg uw broer het op het veld aan de stok met K. en diens zoon A.. Bij de ruzie werd uw broer door zijn belagers neergestoken, waarop ze wegvluchtten. Een buurman zag alles

gebeuren en uw broer werd naar een dokter gebracht die hem de eerste zorgen toediende. Hij werd nog naar een ziekenhuis weggevoerd, maar overleed onderweg, waarna het lichaam van uw broer naar huis werd gebracht. K. en diens zoon werden gearresteerd. Pas na zijn dood vernam u van burens dat uw broer al meermaals door K. was aangesproken met een bod om jullie grond te kopen. Uw broer had echter steeds geweigerd om te verkopen en lichtte u noch uw familie in over dit aanbod, hoewel het stuk grond op papier zowel van uw broer U. als van u was. Enkele dagen na de begrafenis van uw broer werden u en uw familie bij de politie geroepen. Er werd u gevraagd of jullie geld hadden. Toen u de agenten moest teleurstellen, werd u doorverwezen naar een agent die jullie verklaringen optekende en liet ondertekenen. Jullie kregen zelf geen enkel document mee, maar er werd jullie gezegd dat jullie nog zouden opgeroepen worden.

Kort hierna kwam de andere zoon van K., S., naar uw ouderlijke huis (u was zelf niet thuis) en dreigde tegen uw ouders dat hij de grond toch in handen zou krijgen. Hij was misnoegd omdat zijn vader en broer opgesloten werden en dat jullie tegen hen klacht zouden hebben ingediend, en dreigde u te vermoorden. Uw ouders lieten u weten dat u niet meer naar huis kon terugkeren en u trok in bij verre familie in Kamoke. Een maand na hun arrestatie werden K. en A. vrijgelaten. Op een dag kwamen 3 wagens met K. en zijn mannen naar het huis in Kamoke waar u verbleef. U was toen toevallig niet thuis, maar aan het werk in een winkel. Door de kinderen van uw gastgezin werd u ingelicht over het ongewenste bezoek, en u vluchtte meteen naar Karachi, waar u gedurende twee weken werd opgevangen door een vriend van uw broer. Omdat uw familie vreesde dat K. u ook in Karachi zou kunnen vinden, werd met behulp van een smokkelaar uw reis naar het buitenland geregeld.

In maart 2013 vertrok u uit Pakistan over land naar Europa. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië kwam u uiteindelijk in Hongarije terecht, waar u op 26/07/2013 een asielaanvraag indiende. U wachtte de uitkomst van uw asielaanvraag niet af, maar trok verder naar België, waar u op 28/08/2013 een eerste asielaanvraag indiende. U bood zich echter niet meer aan op uw afspraak bij de DVZ in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag, waarna de procedure werd afgesloten.

U verliet België niet en verbleef in Brussel. U werd op 12/04/2014 een eerste keer administratief aangehouden omwille van uw illegaal verblijf, waarna u werd vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. U werd een tweede keer aangehouden op 24/09/2014 toen u bij een politiecontrole betrappt werd op illegaal verblijf en zwartwerk, waarna u werd overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen. Op 15/12/2014 diende u in het gesloten centrum van Vottem een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een faxkopie van uw identiteitskaart, een faxkopie van een medisch attest op naam van uw vader en een faxkopie van de overlijdensakte van uw broer U..

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw dorpsgenoot K. vreest, een welgestelde invloedrijke man, omwille van een grondconflict waarbij uw broer reeds het leven liet.

Er kan aan uw relaas echter geen geloof worden gehecht, en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijken uw opeenvolgende verklaringen over cruciale aspecten van uw asielrelaas weinig coherent. Zo stelde u tijdens uw gehoor op de DVZ nog duidelijk: "ongeveer 5 à 6 jaar geleden wilde K. een lap grond van ons opkopen (...) we weigerden onze grond te verkopen. K. dreigde er vervolgens mee om mijn broer te vermoorden (DVZ verklaring rubriek 18)". Tijdens uw gehoor op het CG daarentegen stelde u aanvankelijk dat K. uw broer een voorstel deed in verband met de grond, maar dat uw broer hier nooit iets over verteld had aan jullie, waarop plots het incident zich voordeed (CG p10). Vervolgens stelde u over uw broer: "hij heeft dat ons nooit verteld. Heel in het begin zei hij iets, maar daarna sprak hij daar nooit meer over (CGp11)". Geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande wie precies het voorstel kreeg, repliceerde u dat men aanvankelijk uw vader had gevraagd om zijn grond te kopen, maar omdat die gehandicapt was, daarna enkel met uw broer sprak (CGp11), waarmee u gewoon uw eerdere verklaringen aanpast, doch de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet opheft. Hierop gewezen, herhaalde u slechts de nieuwe versie van uw verhaal (CGp11). Gevraagd waarom u bij de DVZ, waar u overigens uitgebreide verklaringen aflegde, niet aangaf dat enkel uw broer nog de onderhandelingen voerde, stelde u slechts: "ze vroegen het niet" (CG p11), wat niet overtuigt. Immers, toen u destijds gevraagd werd naar de reden waarom precies uw broer gevisieerd werd, antwoordde u niet dat dit was omdat hij de koop had geweigerd of de onderhandelingen hieromtrent had gevoerd, maar wel: "mijn vader is gehandicapt en mijn broer is de oudste van ons twee, daarom" (DVZ verklaring rubriek 18).

Belangrijker is nog dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het lot van uw broer. Zo stelde u bij de DVZ nog duidelijk dat jullie weigerden de grond te verkopen, gevolgd door: "K. dreigde er vervolgens mee om mijn broer te vermoorden" (DVZ rubriek 18). Nochtans stelde u tijdens uw gehoor ten overstaan van het CG niet te weten wanneer uw familie voor het eerst bedreigd werd, omdat uw

familie hier nooit met u over gesproken had, en dat u niet weet of uw broer voorafgaand aan zijn dood werd bedreigd (CGp11). Uw verklaringen vertonen dan ook een ernstige, duidelijke tegenstrijdigheid aangaande een kernelement in uw asielrelaas. Hiermee geconfronteerd gaf u slechts aan het zich niet goed te herinneren (CGp11-12), wat niet afdoende is gelet op het belang van dit element uit uw asielrelaas.

Het is nog weinig aannemelijk dat uw broer, samen met u mede-eigenaar van de grond, over de mogelijke verkoop ervan nooit enig woord tegen u of uw familie zou gezegd hebben, maar er blijktbaar wel over sprak met burens en vrienden.

Daarnaast is het opmerkelijk dat noch uw broer, noch uw familie ooit zelf klacht indiende bij de politie naar aanleiding van de verschillende bedreigingen voor en na de moord op uw broer. U stelde nog dat u bij de politie werd geroepen enkele dagen na de dood van uw broer en u daarbij door de agent geld werd gevraagd, wat u niet kon bieden. Desondanks werden jullie verklaringen wél genoteerd en dienden jullie deze ook te ondertekenen. Men lichtte u hierop nog in dat u later nog zou worden opgeroepen, wat volgens uw verklaringen nooit zou gebeurd zijn. Het is echter weinig aannemelijk dat u, na het optekenen en ondertekenen van uw verklaring en de melding dat u zou worden opgeroepen, zelf op geen enkel ogenblik nog contact zocht met de politie om na te gaan hoe de situatie evolueerde (CGp12-13). Dit gebrek aan initiatief van uzelf en uw familie in dergelijke belangrijke zaak doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat de moordenaars van uw broer invloedrijk zouden zijn en banden zouden hebben met de politie, dient immers vastgesteld dat ze naar uw aangeven toch nog een maand in de cel zouden hebben doorgebracht. Het is dan ook weinig begrijpelijk dat u op dat ogenblik geen beroep zou hebben gedaan op de politie toen u in deze periode werd bedreigd door S. (CGp12). Er kan aan uw verklaringen dan ook weinig geloof worden gehecht. Daarnaast heeft u de kernelementen in uw relaas onvoldoende weten staven aan de hand van documenten. Zo wist u geen enkel origineel document voor te leggen ter staving van uw asielrelaas. U bracht slechts enkele faxkopies aan, waarvan de bewijskracht gezien de aard van dergelijke documenten reeds gering is. Hoewel gezien de hoge graad van corruptie in uw land voorzichtigheid geboden is bij alle Pakistaanse documenten, zijn faxkopies gezien hun aard des te gevoeliger voor manipulatie, waardoor de waarde van dergelijke documenten nagenoeg nihil is. De faxkopie van de overlijdensakte van uw broer kan dan ook niet overtuigen. Het betreft vooreerst een faxkopie van een kopie van het originele register (zie vermelding: "true copy as original", alsook uw eigen naam in de rechterbenedenhoek van de pagina). Hoewel het om een kopie van een pagina uit het overlijdensregister van het dorp zou gaan, is het opmerkelijk dat na uw broer geen enkel overlijden meer werd genoteerd op deze pagina. De gegevens werden overigens vrij summier ingevuld. Zo ontbreekt ondermeer het adres van de overledene en het identiteitskaartnummer van uw vader. Bovendien wordt de leesbaarheid van de tekst verder bemoeilijkt door de slechte kwaliteit van de kopie. Ondermeer de voornaam van de overledene is moeilijk leesbaar, evenals de stempel waarvan het document voorzien zou zijn. Dergelijk document voldoet dan ook niet om uw asielrelaas afdoende te staven. Er moet opgemerkt worden dat te verwachten relevante stavingsstukken, zoals de eigendomsakte van de gronden die betwist werden, de originele overlijdensakte van uw broer, de door u eerder vermelde politierapporten evenals identiteitsdocumenten zoals uw internationaal paspoort, waarvan u nota bene verklaarde dat het na uw vertrek uit uw land door de smokkelaar bij uw ouders thuis werd opgehaald (CG p7-8), ontbreken. U heeft voor de afwezigheid van deze stukken bovendien geen overtuigende uitleg weten geven. U haalt aan dat u weinig tijd had om stukken te verzamelen en ontkende dat u stukken liet opsturen (CG p3), wat voorbij gaat aan het feit dat u reeds sinds augustus 2013 in België vertoeft en dus ruim de tijd had om uw zaak voor te bereiden en van de voor de hand liggende stavings- en identiteitsstukken te voorzien. Uw verklaring : "Ik wist niet wat er nodig was, dit is mijn eerste keer." (CG p9) kan evenmin overtuigen, te meer daar u er tijdens uw gehoor bij de DVZ op gewezen werd dat u uw persoonlijke documenten en stavingsstukken moest proberen te laten opsturen, waarop u toen bevestigend antwoordde (DVZ verklaring rubriek 12). Dat u niet op de hoogte was van de regels en procedures (CGp6-7) kan evenmin als redelijke verklaring worden weerhouden, te meer gezien u reeds tweemaal eerder een asielaanvraag heeft ingediend (Hongarije 26/07/2013, België 28/08/2013), waarbij u in augustus 2013 bij de registratie van uw asielaanvraag overigens expliciet werd gevraagd naar identiteitsdocumenten (zie inschrijvingsformulier DVZ in het administratief dossier). Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u opvallend weinig initiatief nam om zich, gezien uw onwetendheid, te informeren omtrent de asielprocedure (CGp6-7), wat uw beweerde nood aan internationale bescherming in ernstige mate relativeert.

In dit kader dient ook gewezen te worden op het opmerkelijke gebrek aan medewerking van uwentwege doorheen de asielprocedure. Zo wordt vastgesteld dat u bij aankomst in Hongarije, lidstaat van de Europese Unie en partij bij de (Vluchtelingen)conventie van Genève, een asielaanvraag indiende doch de uitkomst hiervan niet afwachtte. Ook na aankomst in België diende u een asielaanvraag in, doch opnieuw vertoonde u een manifest gebrek aan interesse in deze vraag tot internationale bescherming

door zich niet meer bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden op de daartoe voorziene datum. Evenmin mocht deze instantie binnen de voorziene termijn enige verklaring voor uw afwezigheid ontvangen. Uw uitleg hiervoor, "ik was ziek geworden. Er waren puistjes op mijn lichaam, daarom kon ik niet komen voor mijn interview. Daarna was ik bang" en "ik wist niet hoe het werkt. De jongens maakten mij bang" en "ik was bang, kende de procedures of wetten niet" (CGp6), kan niet overtuigen. Bij twijfel had u zich immers kunnen informeren bij een advocaat of belangenorganisatie, wat u naar eigen zeggen niet deed (CGp6-7). Ook nadat u een eerste keer door de politie werd aangehouden wegens uw illegaal verblijf en u werd medegedeeld dat u het Schengengebied diende te verlaten, heeft u geen blijk gegeven van interesse voor de asielprocedure. U verschoonde zich hiervoor slechts door opnieuw te stellen : "Ik ken de weg niet, ik ken de taal of de procedure niet, wist niet wat ik moest doen" Aangezien u in België bovendien al enige tijd in de Pakistaanse gemeenschap in Anderlecht vertoefde en daarenboven reeds sinds september 2014 in een gesloten centrum voor illegalen verblijft, mag verwacht worden dat u wel degelijk in de mogelijkheid was om zich uitgebreid te informeren omtrent de geldende procedures en richtlijnen omtrent het aanvragen van internationale bescherming. Er wordt dan ook vastgesteld dat uw gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking aan de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart geeft een uiterst voorzichtige indicatie van uw identiteit, die in het kader van deze beslissing echter niet betwist wordt. Ook de fysieke beperking van uw vader, ondersteund door de faxkopie van het medische attest op zijn naam, wordt hier niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren

doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenals een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog: (i) het rapport van Transparency International en (ii) een 'originele' overlijdensakte.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij en zijn familie hebben ondervonden ten gevolge van een grondconflict. *In casu* gaat het om het louter gemeenrechtelijke problemen die geen enkel verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt om deze reden dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus gelet vooreerst op de ongeloofwaardigheid van het relaas. Verzoekers relaas bevat immers talrijke tegenstrijdigheden waarover de bestreden beslissing het volgende vaststelt: *“Zo stelde u tijdens uw gehoor op de DVZ nog duidelijk: “ongeveer 5 à 6 jaar geleden wilde K. een lap grond van ons opkopen (...) we weigerden onze grond te verkopen. K. dreigde er vervolgens mee om mijn broer te vermoorden (DVZ verklaring rubriek 18)”. Tijdens uw gehoor op het CG daarentegen stelde u aanvankelijk dat K. uw broer een voorstel deed in verband met de grond, maar dat uw broer hier nooit iets over verteld had aan jullie, waarop plots het incident zich voordeed (CG p10). Vervolgens stelde u over uw broer: “hij heeft dat ons nooit verteld. Heel in het begin zei hij iets, maar daarna sprak hij daar nooit meer over (CGp11)”. Geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande wie precies het voorstel kreeg, repliceerde u dat men aanvankelijk uw vader had gevraagd om zijn grond te kopen, maar omdat die gehandicapt was, daarna enkel met uw broer sprak (CGp11), waarmee u gewoon uw eerdere verklaringen aanpast, doch de tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet opheft. Hierop gewezen, herhaalde u slechts de nieuwe versie van uw verhaal (CGp11). Gevraagd waarom u bij de DVZ, waar u overigens uitgebreide verklaringen aflegde, niet aangaf dat enkel uw broer nog de onderhandelingen voerde, stelde u slechts: “ze vroegen het niet” (CG p11), wat niet overtuigt. Immers, toen u destijds gevraagd werd naar de reden waarom precies uw broer gevisieerd werd, antwoordde u niet dat dit was omdat hij de koop had geweigerd of de onderhandelingen hieromtrent had gevoerd, maar wel: “mijn vader is gehandicapt en mijn broer is de oudste van ons twee, daarom” (DVZ verklaring rubriek 18). Belangrijker is nog dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het lot van uw broer. Zo stelde u bij de DVZ nog duidelijk dat jullie weigerden de grond te verkopen, gevolgd door : “K. dreigde er vervolgens mee om mijn broer te vermoorden” (DVZ rubriek 18). Nochtans stelde u tijdens uw gehoor ten overstaan van het CG niet te weten wanneer uw familie voor het eerst bedreigd werd, omdat uw familie hier nooit met u over gesproken had, en dat u niet weet of uw broer voorafgaand aan zijn dood werd bedreigd (CGp11). Uw verklaringen vertonen dan ook een ernstige, duidelijke tegenstrijdigheid aangaande een kernelement in uw asielrelaas. Hiermee geconfronteerd gaf u slechts aan het zich niet goed te herinneren (CGp11-12), wat niet afdoende is gelet op het belang van dit element uit uw asielrelaas.*

Het is nog weinig aannemelijk dat uw broer, samen met u mede-eigenaar van de grond, over de mogelijke verkoop ervan nooit enig woord tegen u of uw familie zou gezegd hebben, maar er blijktbaar wel over sprak met burens en vrienden. “

Verzoeker betoogt vooreerst dat de tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten. De Raad stelt evenwel vast dat het grondconflict de basis van verzoekers asielrelaas vormt. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de communicatie tussen de betrokken partijen met betrekking tot de verkoop van de gronden, en meer bepaald of K. een voorstel had gedaan aan de hele familie dan wel enkel aan verzoekers broer die dit op zijn beurt niet communiceerde aan de familie, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het hele relaas. Het voorstel tot verkoop van de familiegronden is immers het cruciale element uit het relaas zodat mag verwacht worden dat hierover van bij de aanvang van de asielprocedure eenduidige verklaringen worden afgelegd. De vaststelling bovendien dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn relaas ondermijnt de volledige geloofwaardigheid ervan. Minstens zou mogen verwacht worden dat verzoeker de eigendomsakte neerlegt van de grond waarrond het conflict draait, politierapporten, zijn originele identiteitskaart en paspoort waarvan hij beweerde dat de smokkelaar deze bij hem thuis heeft opgehaald, alsook de originele overlijdensakte van zijn broer. Met betrekking tot het stuk (uittreksel uit het overlijdensregister) dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt werden reeds een aantal anomalieën door de bestreden beslissing vastgesteld in die mate dat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Ten overvloede stelt de Raad vast dat waar verzoeker beweert dat hij de ‘originele’ akte bij zijn verzoekschrift voegt, het nog steeds een fotokopie betreft waaraan om manipuleerbaarheidsmogelijkheden slechts een relatieve bewijswaarde kan aan worden verleend.

De weinige interesse die verzoeker vervolgens vertoont in het inroepen van internationale bescherming relativeert op ernstige wijze de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Verzoeker diende immers bij aankomst in Hongarije, lidstaat van de Europese Unie en partij bij het Vluchtelingenverdrag, een asielaanvraag in doch wachtte de uitkomst hiervan niet af. Ook na aankomst in België diende verzoeker een asielaanvraag in, en vertoonde opnieuw een manifest gebrek aan interesse bij zijn verzoek om internationale bescherming door zich niet meer bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden op de daartoe voorziene datum. Ook nadat verzoeker een eerste keer door de politie werd aangehouden wegens zijn illegaal verblijf en hem werd medegedeeld dat hij het Schengengebied diende te verlaten, heeft hij geen blijk gegeven van interesse voor de asielprocedure. Het is slechts nadat verzoeker een tweede keer werd aangehouden toen hij bij een politiecontrole betrappt werd op illegaal verblijf en zwartwerk en werd overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen dat hij een asielaanvraag indiende in het gesloten centrum van Vottem op 15 december 2014, bijna drie maanden na zijn aanhouding op 24 september 2014. Een dergelijke houding is manifest in tegenspraak met het beweerde risico voor vervolging of ernstige schade. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden immers verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) citeert verzoeker uit en verwijst hij naar een aantal rapporten waarmee hij poogt aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Pakistan verontrustend en zorgwekkend is.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst bevestigt de analyse uiteengezet in de bestreden beslissing. Meer bepaald besluit de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch dat er kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het document met betrekking tot “*corruption measurement tools*” toegevoegd aan het verzoekschrift doet aan het bovenstaande geen afbreuk. In de mate dat verzoeker hiermee zou willen aantonen dat er een hoge graad van corruptie heerst in Pakistan is het onduidelijk is wat het verband is met zijn ongelooftwaardig bevonden asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER